

Агнамъ бедели* (*bedel, s. ar. Equivalent, échange. Ср. бол. сим. приплата*)—десятинна съ овецъ: На овцы тоже ся зѣма по една на десять; Агнамъ бедели, или приплата. Пк. 43.

Агне с. с.; ум. Агънце—агненокъ: Си изгорефъ три тарла агаца. М. 55. Печено агне щѣт ядат Червено вино ша пикт (*хайдутите*) Д. 21, 17—18. Глава-та щѣ ти отрѣжжъ Като на агне гергевско, Като на пиле петровче *ib.* 35—37. Кошери горятъ, агнета горятъ *ib.* 56, 10. У насъ е обичай пролѣтъ, кога отбивамы малкыты агница отъ майки-ты имъ, да ги пращамы. Л. Д. 1869 р. 163. Таковы грыжи и старанія полагамы ние за малкыты агнета, *ib.* р. 164. Чървено вино да пие Печено агне да яде Д. 41, 3—4. Вино пѣхмы агънцъ' ѣдѣхмы Гл. 65. *Метафорически о кроткихъ людяхъ:* Оле! грабнѣ влѣк-атъ Самуилъ агънце-то ми (*Райнъ*). Р. 88. Милваше (*Стоянъ Борянка*) йоще думаше: Мило байково агънце Какво ми й сладко заспало, Като агънце при мама. Д. 42, 48—51.

Агнешки пр.—бараний: Чорбнѣ отъ добръ сварено кокоше или агнешко мясо. Л. Д. 1869 р. 95. Никого челоуѣческа кръвъ не е обагривала тѣзи земя, и едва ся вижда намъ да ся пролива агнешката Т. 139.

Агорида с. ж. (мр. агоріда)—кислое гроздіе: Българи еще си кисялътъ ѣстия и съ трѣпкъво гроздіе (агорида); трѣпкъ—*бифаѣ* еленскы, простогръдкы—*агоріда*. Пк. 39.

Агуменъ (*гр. ὁ ἡγουμένος*)—игуменъ: По-добръ разуменъ, а не агуменъ. Ч. 209.

Ада* (*adā, s. t. Пе, presque-île*) с. ж.—островъ: Задъ градинѣтъ, покрай ады-тѣ стояхъ рускы-тѣ кораби. Р. 174, Стража-та ся оттегли кѣмъ ады-тѣ до малкы-атъ прагъ (*Стража приблизилась къ мысисто-му острову близъ малаго порога. Вельтманъ*). Р. 180.

Ада-кадеси* *турецкое наименование „Желѣзныхъ воротъ“ на Дунаѣ.* Л. Д. 1876 р. 120.

Адашь* (*Ad nom. ādāeh pour āddūch, adj. p. Synonyme, homonyme*) с. м.—тѣска. Виждамъ че иде и този дервишь, който ми каза „мер-аба адашь“, и сѣдна до мене. Х. I, 134. Едвамъ достигнахъ днесъ въ този градъ, и срѣшнахъ този мой адашь-дервишѣтъ, който си приказа исторія-та прѣдъ мене. *ib.* 156. Кажи ми, адашь, ты съ вуйча й ли ще живѣеши или съ нея? Зк. 184.

Адетъ* (*ādet, subs. a. Habitude, coutume, usage*) с. м.—обычай, черта характера: Адетъ немае ржка да бацвить (не'еста)—на пътнице-